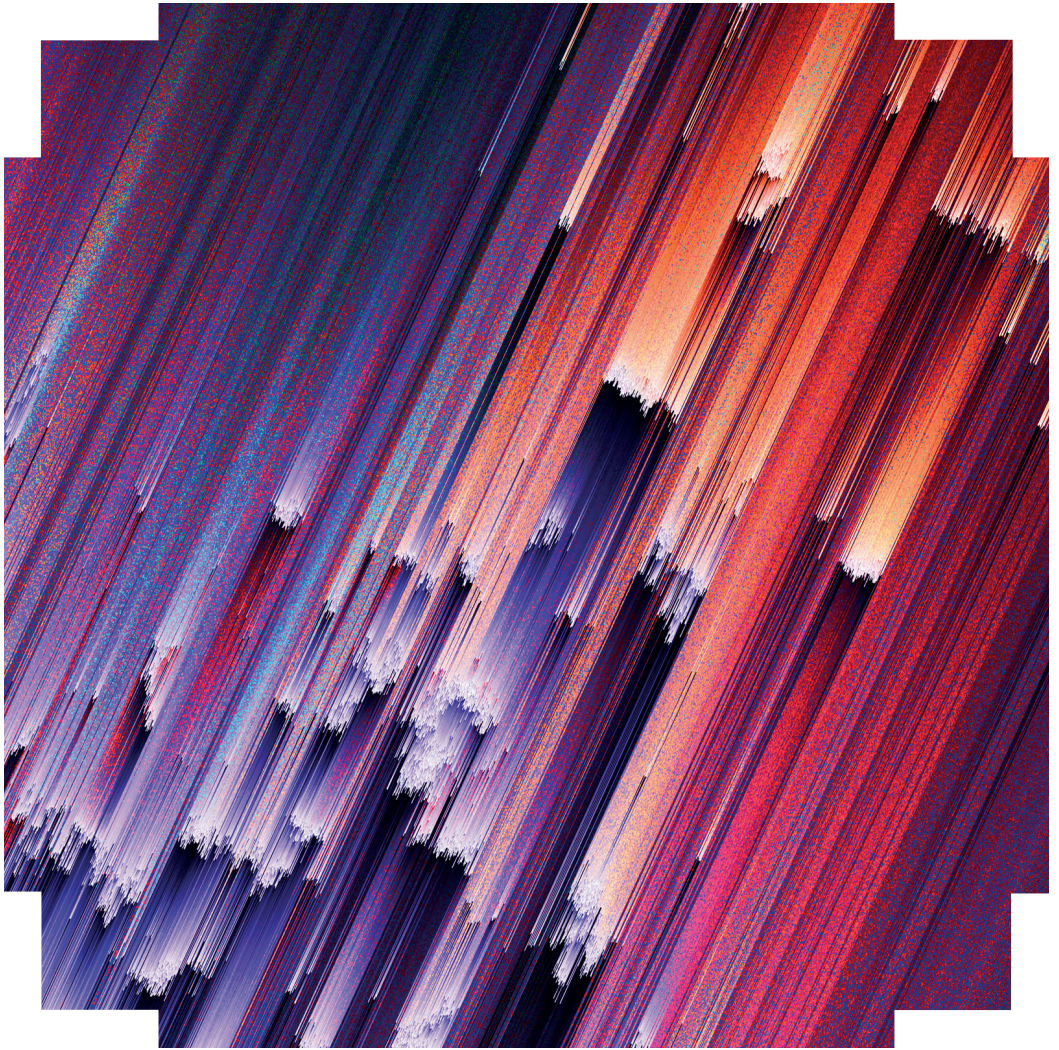

GALERIE
HAUEROVA 4

JAN VLČEK
VŠECHNO JE V... DIAGONÁLE

JAN VLČEK VŠECHNO JE V... DIAGONÁLE

9. 4. 2024 [16.30]

[kurátor výstavy] Miroslav Zelinský
[výstava potrvá] 10. 5. 2024

Bezmála na den přesně se Galerie Hauerova 4 znovu po dvou letech otevírá Janu Vlčkovi. První výstava se jmenovala hravě Pjekná chiba a byla co do zastoupených výtvarných žánrů velmi pestrá. Digitální abstraktní fotografie se záměrnou chybou, manipulované fotografické portréty, zvuková a světelná instalace, objekty. Tentokrát se autor soustředil pouze na jeden typ výtvarných děl, barevné nebo černobílé abstraktní digitální fotografie. A jsem rád, že našel v sobě potřebu právě k onomu soustředění jedním směrem. Jednotná barevnost rámu a tytéž kruhové pasparty, stejný rozměr. Divákova pozornost se tak může cele soustředit jen na barevné plochy se strukturami různých lineárních tvarů. Nespoutaná barevnost ukazuje, že se stále ještě vyplatí hledat významy pouze v barvách – červeně, šarlaty, žlutě, kobalty. Polární záře by se za tyto kombinace nemusela stydět a nebude to pravděpodobně jediná inspirace přírodním světem. Dost obtížně si asi tvůrčovo oko může vymyslet barvu, která zde ještě nebyla. Stejně významotvorným prvkem jako barvy jsou ovšem i lineární struktury, které barevná pole protínají a dotvářejí. Jsou to většinou diagonály a dějiny výtvarného umění nás učí, že diagonála je v tomto světě zobrazovaného prvkem dynamizujícím. Hybnost, sledování směru linií mířících vzhůru nebo shora přicházejících nás vede do světa za zobrazeným, do prostoru za obrazem nebo před obrazem. Vlčkovy fotografie tak ukazují i ve svých malých průzorech na celistvost, mnohorozměrnost toho, co nás obklopuje. Můžeme ale také naši diváckou perspektivu obrátit a chápat kruhovitě výřezy jako pohledy nějakým optickým přístrojem do trochu magického, trochu neznámého a obavy vyvolávajícího světa, který nemá lidské kontury. Ale kdo nás vlastně přesvědčil, že jen to, co je spojeno s člověkem, má nejvyšší hodnotu? Současné posthumanistické myšlení obrací pozornost kritického rozumu také ke všemu, co člověk nestvořil svými rukama, ale co zde odedávna je, co zde bylo, než člověk přišel, a co zde bude, až tady my nebudeme, nikoliv jen jako jedinci, ale jako živočišný druh. Příkladem nám budiž jedna novozélandská iniciativa, která přiznává řeče stejná práva jako lidské bytosti. I tudy se mohou ubírat naše myšlenky nad novou kolekcí digitálních fotografií Jana Vlčka.

[GALERIE HAUEROVA 4] Po–Pá 10.00–18.00 hod.